

Sygn. akt II Ka 303/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Barbary Szczepanik

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 22 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 487/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżycielkę posiłkową od uiszczenia opłaty za postępowanie odwoławcze;

zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 303/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji****Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. II K 487/21****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty <u>apelacji obrońcy oskarżonego</u></p> <p>Obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie:</p> <p>art. 178 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję wskazanego przepisu prawa, w sytuacji gdy po krótkiej chwili od oddalenia się z miejsca zdarzenia zadzwonił on na numer alarmowy i poinformował o zaistnieniu zdarzenia, po czym udał się na miejsce i oddał się do dyspozycji znajdujących się na miejscu funkcjonariuszy Policji przez co nie można uznać, iż umyślnie zmierzał on do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

uniknięcia odpowiedzialności karnej za zachowanie, które wyczerpywało znamiona czynu z art. 177 § 2 kk.

Obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk poprzez:

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka B. P. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania tego świadka są wiarygodne i korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że wbrew twierdzeniom świadka nie sprawowała ona należytej opieki nad małoletnim pokrzywdzonym przez wzgląd na fakt, iż:

- zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że wymieniona posiadała jakąkolwiek wiedzę na temat pojazdu typu quad m-ki H. (...), który został zakupiony na rzecz M. P., w szczególności w zakresie jego faktycznego stanu technicznego i mocy silnika, który w żadnej mierze nie jest dedykowany do jazdy dla 10 latka, co tyczy się ujawnienia przez biegłego szeregu spawów w obrębie newralgicznego elementu pojazdu jakim jest jego rama, stabilizująca i wprost wpływająca na sztywność quada oraz sposób poruszania się po drodze, jak również niezrozumiałego stwierdzenia przez B. P., że pojazd dysponujący silnikiem do 125 cm³ pojemności nie wymaga rejestracji i uzyskania homologacji dopuszczającej go do ruchu po drogach publicznych;

- zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że wymieniona podjęła

jakiegokolwiek czynności celem ustalenia sprawności technicznej pojazdu, bądź jego serwisowania, zarówno przed jego zakupem oraz podczas jego użytkowania, choćby w zakresie sprawdzenia prawidłowości działania oświetlenia i układu hamulcowego, jak również ustalenia istnienia ogranicznika prędkości w pojeździe i wartości na jaką jest ustawiony;

- zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że wymieniona posiadała faktyczne rozeznanie w przedmiocie sposobu użytkowania quada przez małoletniego zeznając, że M. P. nigdy nie wyjeżdżał poza teren posesji, ewentualnie poruszał się nim po polu należącym do jej teściowej, na które quad przewożony był samochodem, w sytuacji gdy zgodnie z treścią zeznań małoletniego świadka P. P. wymieniony wraz z pokrzywdzonym już wcześniej poruszali się ulicą (...) jeżdżąc po drogach publicznych;

- zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy potwierdza jednoznacznie, iż M. P. miał nieograniczony i swobodny dostęp do pojazdu przez wzgląd na fakt, że kluczyki do quada znajdowały się w znanym mu miejscu wraz z kluczami do budynku mieszkalnego i przynależnych do niego pomieszczeń gospodarczych pomimo faktu, iż wymieniona posiadała wiedzę, iż M. P. nie posiada uprawnień do poruszania się wskazanym pojazdem;

- art. 410 kpk poprzez:

pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań P. P. i tym samym oparcie

ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie faktu, iż z treści złożonych przez niego zeznań wynika jednoznacznie, że pomimo faktu zbliżania się do drogi z pierwszeństwem przejazdu M. P. nie zaczął hamować, co więcej jego zdaniem miał zamiar pojechać na wprost, aby „ominać to auto”, co potwierdza brak jakiegokolwiek znajomości przepisów ruchu drogowego przez pokrzywdzonego i rozumienia dynamiki jazdy oraz dodatkowo podaje w wątpliwość zeznania pozostałych świadków w zakresie stwierdzenia, iż pokrzywdzony miał ograniczoną widoczność na drogę uprzywilejowaną ze względu na położone w tym miejscu zabudowania albowiem pojazd prowadzony przez K. K. był widoczny zarówno dla pokrzywdzonego, jak również dla jadącego w pewnej odległości za nim P. P., nadto przeczy tezie, iż pokrzywdzony poruszał się z minimalną prędkością albowiem jego celem było wykonanie skrętu w lewo;

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań J. P. i tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie faktu, iż z treści złożonych przez niego zeznań wynika jednoznacznie, że rodzina pokrzywdzonego dysponowała wiedzą, że małoletni

porusza się quadem poza terenem posesji przynależnej do jego domu rodzinnego pomimo braku posiadania uprawnień do prowadzenia tego typu pojazdu oraz pomimo braku dopuszczenia pojazdu do poruszania się po drodze publicznej, co potwierdza ogłoszone przez niego stwierdzenie, że „on jak i mama zwracali uwagę bratu, żeby był uważny jak jeździ po drodze;

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanego za wiarygodny dowodu w postaci opinii biegłego M. K. oraz wydanej przez niego opinii uzupełniającej, co tyczy się jednoznacznego stwierdzenia przez biegłego, iż „główną przyczyną zaistnienia zdarzenia było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu przez kierującego quadem”, nadto zdaniem biegłego oskarżony nie miał żadnej możliwości uniknięcia zderzenia poruszając się nawet z prędkością administracyjnie dozwoloną, tj. 50 km/h, nie mając możliwości podjąć skutecznych manewrów obronnych;

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, którego dopuścił się Sąd meriti w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż K. K. popełnił czyn zarzucany mu w pkt. I a/o, w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, przy tym uznanie przez Sąd meriti, iż oskarżony był zobligowany do poruszania się pojazdem poniżej prędkości administracyjnie dozwolonej ze względu na położenie drogi w terenie zabudowanym nie znajduje

żadnego oparcia w przepisach prawa i stanowi niczym nieopartą konstatację Sądu, która nie może mieć wpływu na dokonywanie oceny prawnokarnej zachowania K. K., co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, iż dopuścił się on czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego:

- za czyn z pkt. II a/o polegającą na orzeczeniu wobec K. K. kary 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy brak dezawuowania winy w zakresie sprawstwa przedmiotowego czynu ze strony oskarżonego, cele zapobiegawcze kary, jak również te w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także stopień winy K. K. uzasadniały wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

- za czyn z pkt. I a/o polegającą na orzeczeniu wobec K. K. kary 2 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy przy uznaniu oskarżonego za winnego sprawstwa przedmiotowego czynu, cele zapobiegawcze kary, jak również te w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także stopień winy K. K. uzasadniały wymierzenie mu, przy zastosowaniu instytucji z art. 37b kk, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu przez oskarżonego nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Zarzuty apelacji oskarżonego

a) w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia art. 7 k.p.k., przejawiającą się w błędnej, dowolnej oraz wewnętrznie sprzecznej ocenie dowodów w postaci opinii biegłego sądowego (pisemnej i ustnej) M. K., a także świadków P. P. i G. O., które to dowody Sąd uznał za wiarygodne w takim samym stopniu, mimo iż pozostawały one ze sobą w sprzeczności, a nadto biegły nie był w stanie ustalić prędkości z jaką poruszał się małeletni pokrzywdzony i arbitralnie przyjął, iż było to 10 km/h, jak również nie wyjaśnił na jakiej podstawie przyjął, iż oskarżony poruszał się z prędkością 65 km/h;

b) w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będący następstwem naruszeń przepisów postępowania opisanych powyżej, polegający na przyjęciu, że oskarżony nie zachował należytej ostrożności oraz prowadził pojazd z niedozwoloną administracyjnie prędkością oraz nie obserwował dostatecznie drogi przed swoim pojazdem, w wyniku czego uderzył w pojazd prowadzonych przez poszkodowanego M. P., czego następstwem były liczne obrażenia pokrzywdzonego skutkujące jego zgonem, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony poruszał się z prędkością zbliżoną do dopuszczalnej oraz uważnie obserwował drogę i jej otoczenie, a do zderzenia z pokrzywdzonym doszło wyłącznie ze względu na to, iż małeletni M. P. wyjechał z dużą prędkością, z

	<p>drogi podporządkowanej, tuż przed pojazdem oskarżonego, który znajdując się w niewielkiej odległości od skrzyżowania nie miał żadnych możliwości uniknięcia zderzenia;</p> <p>Zaskarżonemu wyrokowi, w zakresie czynu z pkt. II wyroku, zarzucam w oparciu o art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary, czego przejawem było niewystarczające uwzględnienie przy wymiarze kary moich właściwości i warunków osobistych, w szczególności faktu, iż jestem ojcem dwójki małoletnich dzieci, które pozostają na moim utrzymaniu oraz faktu, iż cieszę się dobrą opinią w swoim środowisku lokalnym, jak również tego, iż nigdy wcześniej nie byłem karany za jakiegokolwiek przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach – oskarżonego i jego obrońcy, wskazać należy, że część z nich jest tożsama i w tym zakresie, aby nie powielać wywodów Sądu Odwoławczego w kolejnych rubrykach tabelarycznego uzasadnienia, zostaną one omówione łącznie. Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z aktami sprawy doszedł do przekonania, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, gdyż poprzedzona jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest logicznie i przekonywująco uzasadniona, przy</p>		

czym uwzględnia zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Warto zwrócić uwagę na to, że Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wszystkie dowody, którym nadał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też wskazania powodów, które wpłynęły na takie, a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że dla przyjęcia kwalifikacji prawnej obejmującej przepis art. 178 § 1 k.k. z powodu zbiegnięcia z miejsca zdarzenia, niezbędne jest przypisanie sprawcy umyślności co do tego, iż przez zbiegnięcie zmierzał on do uniknięcia odpowiedzialności za zachowanie, które wyczerpało znamiona ustawowe przestępstwa z art. 177 k.k. A zatem zbiegnięcie z miejsca zdarzenia to zawsze działanie celowe, ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności za ww. przestępstwo. W szczególności chodzi o uniemożliwienie lub utrudnienie ustalenia jego tożsamości, okoliczności zdarzenia, stanu nietrzeźwości sprawcy, czy pozostawania pod wpływem środka odurzającego (por. G. Bogdan (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny, Komentarz. Część szczególna, Tom II, Kraków 2006, s. 479; R. A. Stefański, Wypadek w komunikacji jako przestępstwo w nowym Kodeksie karnym, Prok. i Pr. 1998, nr 10; wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 6 października 2021 r., III KK 7/20, LEX nr 3342085). Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że w jej realiach ocena świadomości oskarżonego w chwili

oddalenia się z miejsca wypadku nie była zaburzona. Oskarżony wypadek widział i świadomie szybko oddalił się z jego miejsca kierując się do domu, mając pełną świadomość, że alkohol w postaci piwa spożywał po godz. 17.30, a ostatnie piwo po 19.00. O oddaleniu się świadczyć miały wiarygodne zeznania świadka G. O., który zauważył szybko odjeżdżający samochód oskarżonego z miejsca zdarzenia. Oskarżony nie mógł nie zauważyć i nie usłyszeć, że doszło do przedmiotowego wypadku drogowego, jeżeli uderzenie słyszał świadek przebywający na swojej posesji, gdyż między pojazdami doszło do istotnego kontaktu. Oskarżony zatem musiał zdawać sobie sprawę z powagi sytuacji jaka powstała na drodze. Już sam obraz zdarzenia powinien skłonić oskarżonego do zatrzymania pojazdu i zaczekania na przyjazd służb ratunkowych, jeżeli wiedział, że w wypadku uczestniczył quad mający mniejszą masę i gabaryty niż pojazd oskarżonego. Oskarżony przejechał jeszcze ponad 4 kilometry do miejsca zamieszkania i tam oczekiwał na przyjazd A. O.. Brak jest okoliczności szczególnych, nadzwyczajnych, które by usprawiedliwiały takie zachowanie oskarżonego i brak pozostania na miejscu zdarzenia. Obowiązkiem oskarżonego było pozostanie na miejscu zdarzenia, a przyjętej kwalifikacji nie może zmienić okoliczność powrotu na miejsce zdarzenia po pewnym czasie (zarzut 1 apelacji obrońcy).

Dalsze argumenty apelacji obrońcy oskarżonego stanowią zarzuty wobec matki pokrzywdzonego, iż nie знаła stanu technicznego pojazdu, którym poruszał się jej syn, nie podjęła działań zmierzających do

sprawdzenia jego oświetlenia czy układu hamulcowego, nie posiadała też rozeznania gdzie i jaki sposób jej syn poruszał się tym pojazdem, a więc w ocenie skarżącego niewłaściwie sprawowała nad nim opiekę. Oczywiście matka pokrzywdzonego powinna podjąć wszelkie niezbędne działania, aby zapobiec poruszaniu się przez małoletniego pokrzywdzonego quadem bez odpowiednich badań i homologacji po drogach publicznych, ale biegły stwierdził, że nie ujawniono niesprawności opiniowanego pojazdu, które miały bezpośredni wpływ na zaistnienie i przebieg zdarzenia. obrońca w złożonej apelacji nie negował zaś treści i wniosków opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego całkowicie chybione są twierdzenia obrońcy oskarżonego wskazujące, że małoletni M. P. miał zamiar jechać na skrzyżowaniu na wprost, jeżeli nie było tak żadnej drogi. Mógł skręcić w lewo lub w prawo. Świadek P. P. jasno wskazał, że planowali jechać do skrzyżowania, a na skrzyżowaniu planowali skręcić w lewo (k.539v). Opis dotyczący ewentualnej jazdy na wprost dotyczył sytuacji, gdy pokrzywdzony miał tak zareagować na stan zagrożenia, a świadek P. P. mówił o tym jako o swoim wyobrażeniu, przypuszczeniu, co nie może być podstawą do ustalenia, że pokrzywdzony chciał na skrzyżowaniu jechać prosto, co miało wykazać brak znajomości przepisów ruchu drogowego.

Zgodnie z art. 19. 1. prawa ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem

warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Nie zawsze więc prędkość dozwolona administracyjnie jest prędkością bezpieczną. Sąd I instancji ustalił, że oskarżony przekraczał prędkość administracyjnie dopuszczalną i była to prędkość niedostosowana do panujących warunków min. zmroku, zbliżania się do skrzyżowania. Nie są prawdziwe twierdzenia oskarżonego, że pojazd zauważył na swoim pasie w odległości 5 metrów, a następnie wykonał próbę hamowania i ominięcia go, gdyż jest to niemożliwe z technicznego punktu widzenia. Oskarżony miał zobaczyć pojazd centralnie na swoim pasie, a więc nie obserwował skrzyżowania i nie widział wcześniej tego pojazdu z prawej strony, choć miał taką możliwość. Jednocześnie, w ocenie Sądu Okręgowego dla niemal każdego oczywistym winno być i to, że zdolności do bezkolizyjnego, bezpiecznego prowadzenia pojazdu ulegają znacznej deformacji już wskutek spożycia niewielkiej ilości alkoholu, zaś wraz z wzrostem jego stężenia we krwi niemalże całkowicie zanikają (pkt 3 apelacji obrońcy). Oskarżony w chwili wypadku znajdował się w stanie nietrzeźwości- mając nie mniej niż 0,71 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, co niewątpliwie wpływało na postrzeganie rzeczywistości i podjęcie adekwatnych do sytuacji manewrów.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby zaskarżony wyrok zapadł w następstwie obrazy przepisów procesowych, wskazanych przez

autorów apelacji, o potencjalnym wpływie tychże uchybień na treść orzeczenia nie wspominając. Osia wniesionych apelacji było min. kwestionowanie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i wokół tejże problematyki krążyły podniesione zarzuty. Choć analiza stanowiska stron na rozprawie w dniu 3 października 2022 roku, po wydaniu ustnej opinii uzupełniającej przez biegłego, wskazuje, że nie mieli żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie, nie podnosili żadnych zastrzeżeń co do wydanej opinii.

Ocenę opinii biegłego Sąd pierwszoinstancyjny przedstawił na k. 637-638, zaś Sąd Odwoławczy nie stwierdził w niej stronniczości, dowolności, braku zgodności z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, czy też znaczących luk logicznych, których istnienie przeforsować próbowali skarżący. Niekiedy wnioski płynące z opinii biegłych nie są w nich sformułowane wprost, lecz wynikają niejako jako logiczne rozwinięcie tychże zgodnie z zasadami wnioskowania prawniczego, mieszczącego się w obrębie art. 7 kpk. Zgodzić się należało, że biegły nie sprecyzował prędkości pojazdu, którym kierował oskarżony na podstawie śladów hamowania. Takie wnioski wynikały z braku technicznej możliwości – brak min. śladów hamowania, a więc wywołanie kolejnej opinii w ocenie Sądu Okręgowego nie spowoduje ustalenia tego parametru. Aczkolwiek biegły wskazał, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością administracyjnie dopuszczalną na tym terenie (50 km/h) i jednocześnie należycie obserwował drogę, a kierujący quadem jechał ze stałą

prędkością albo ją zwiększył, to miałby możliwość uniknięcia potrącenia małoletniego. Biegły w sposób szczegółowy odniósł się do podanych przez siebie prędkości pojazdów, a istotne znaczenia miał też zeznania świadka G. O., który tuż po usłyszeniu huków spojrzał w tym kierunku i zobaczył odjeżdżający samochód z prędkością większą niż 50 km/h, w granicach 65 km/h co koreluje z ustaleniami biegłego. Kierujący quadem nie mógł poruszać się z prędkością 50 km/h, a podawana przez świadka P. P. prędkość dotyczyła okresu przed dojechaniem do skrzyżowania. Biegły wskazał, że kierujący quadem poruszał się z prędkością 10 km/h, a przy większej prędkości miałby trudność ze skrętem w lewo bez utraty stateczności. Wydaje się, że oskarżony nie obserwował należycie prawej części jezdni i nie zauważył quada zbliżającego się do skrzyżowania, a zaobserwował go gdy był już na środku jego pasa, a zgodnie z ustaleniami biegłego do zderzenia doszło w okolicy osi jezdni. Pomiędzy tym zachowaniem oskarżonego, a wypadkiem zachodzi bezpośredni związek przyczynowy, a naruszenie zasady pierwszeństwa przejazdu przez kierującego quadem jako bezpośrednią przyczynę zaistnienia wypadku Sąd I instancji miał na uwadze. Pomimo zarzutu w tym zakresie, Sąd I instancji miał na uwadze ustalenia biegłego, że stan zagrożenia na drodze stanowiło zachowanie pokrzywdzanego. Prowadzącego pojazd nie ekskulpuje jednak fakt, że inny uczestnik ruchu drogowego stworzył sytuację zagrożenia na drodze, jeżeli prowadzący pojazd przyczynił się do spowodowania wypadku drogowego, tym bardziej, gdy prowadzący pojazd oskarżony

powinien obserwować co dzieje się na skrzyżowaniu, zachować szczególną ostrożność zbliżając się do skrzyżowania, jechać z prędkością administracyjnie dozwoloną, gdyż przekraczając ją pozbawił siebie możliwości podjęcia skutecznych działań obronnych. Biegły wskazał, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością administracyjnie dopuszczalną na tym terenie (50 km/h) i jednocześnie należycie obserwował drogę to miałby możliwość uniknięcia wypadku wykonując manewr hamowania przy założeniu niezmienności sposobu jazdy quada lub jego przyspieszenia po potrąceniu małoletniego. Do reguły zawartej w art. 5 § 2 kpk można skutecznie odwoływać się jedynie w przypadku, gdy istniejące w sprawie wątpliwości nie dawały się usunąć w drodze czynności dowodowych. Nie ma ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednych dowodów - innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza wiarygodności poszczególnych grup dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej, nie było potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego. Wady i braki opinii, o których mowa w art. 201 kpk powinny wynikać z oceny sądu meriti w tym zakresie a nie stanowiska stron postępowania karnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.01.2022 r., sygn. II AKa 430/19, LEX nr 3324698). Przepis art. 201 kpk nawet w wypadku stwierdzenia wskazanych w nim wadliwości opinii przewiduje dwojaki sposób rozwiązania problemu jej niejasności, niepełności, czy

sprzeczności, pozostawiając decyzję co do wyboru metody organowi procesowemu przeprowadzającemu postępowanie dowodowe. Dlatego też przyjmuje się, że w postępowaniu jurysdykcyjnym to sąd orzekający decyduje, czy wezwać ponownie tych samych biegłych, czy też powołać innych w zależności od tego, które z tych rozwiązań uzna w konkretnych realiach za celowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.12.2021 r., sygn. IV KK 496/20, Prok.i Pr.-wk 2022, nr 4, poz. 18). W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy skorzystał z pierwszej z wyżej omówionych możliwości, przeprowadzając dowód z opinii uzupełniającej ustnej, w której biegły zajął stanowisko co do nasuwających się wraz z postępem sprawy kwestii. Nie można uznać za naruszenie przepisów postępowania sytuacji, gdy Sąd za pomocą innych, niż by sobie życzyły tego strony, określonych dowodów i środków realizuje swój obowiązek ustalenia prawdy materialnej. Kolejna opinia nie pozwoli na ustalenie prędkości pojazdu w chwili zdarzenia na podstawie śladów hamowania, a biegły wyraził swoje stanowisko co do możliwości uniknięcia wypadku przez oskarżonego. Kolejny wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych był próbą uzyskania opinii korzystanej dla oskarżonego, wyłączającej jego odpowiedzialność i rzeczywiście zmierzał do przedłużenia postępowania.

Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach

przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowane na łamach wywiedzionego przez obrońcę środka zaskarżenia orzeczenie wobec oskarżonego kar oraz środków karnych nie jest adekwatne do rangi popełnionych przez oskarżonego czynów oraz nie spełni swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do niego. Należy podkreślić, że nie zaistniały żadne szczególne okoliczności uzasadniające zachowanie oskarżonego, a więc jazdy pojazdem w stanie nietrzeźwości czy oddalenia się z miejsca wypadku. W tym miejscu przypomnieć wypada jaki poważny problem stanowią aktualnie na drogach nietrzeźwi kierowcy. W ostatnich latach tego typu patologiczne zachowania mnożyły się, doprowadzając do coraz to większej ilości, znamiennej w swych skutkach, wypadków. Tak czy inaczej, bez wątpienia osoba świadoma i dorosła winna zdawać sobie sprawę z niezwykle realnych możliwych konsekwencji jazdy pod wpływem alkoholu, zwłaszcza gdy problem ten w ostatnim czasie został nagłośniony na tak dużą skalę. Oskarżony kierował

pojazdem w niewielkim odstępie czasowym po spożyciu alkoholu, a celem jego było odebranie pojazdu od mechanika. Z tych wszystkich względów zachowania tego rodzaju winny być piętnowane nie tylko w powszechnym odbiorze, ale także spotykać się z odpowiednią reakcją karną. Nietrzeźwy kierowca niewątpliwie stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, a zdrowie i życie człowieka są wartościami najwyższymi, które bezwzględnie należy chronić. W tym przypadku nie można oderwać tego zachowania od wydarzeń które nastąpiły później. Dlatego orzeczona kara za czyn z pkt II aktu oskarżenia 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i adekwatną do charakteru czynu. Podobnie oceniając zachowanie oskarżonego w chwili wypadku drogowego nie można pominąć tego, że oskarżony pozostawił ofiarę wypadku, a sam oddalił się do swojego miejsca zamieszkania. Sąd w całości podzielił argumentację Sądu I instancji co do rozmiaru i rodzaju orzeczonych kar. Sąd I instancji słusznie podkreślił, że orzeczenia kara pozbawienia wolności za czyn z pkt I aktu oskarżenia bierze pod uwagę wskazania opinii biegłego co do bezpośredniej przyczyny wypadku (apelacja obrońcy oskarżonego i pkt 3 apelacji oskarżonego). Wszystkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego Sąd I instancji nadał właściwą rangę i znacznie, żadnej z nich nie przecenił, żadnej nie umniejszył, przeprowadzając ich wyważony bilans. Nie każda z dyrektyw ogólnych (winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, prewencji szczególnej i ogólnej) musi być uwzględniona w każdym przypadku

<p>w jednakowym stopniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12.07.2022 r., sygn. II AKa 44/22, LEX nr 3399868). W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności o charakterze rodzinnym związane z posiadaniem dzieci i obowiązkiem alimentacyjnym nie mogły przesądzać o orzeczeniu kary mieszanej wobec oskarżonego K. K..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie I wyroku i orzeczenie za czyn z pkt II kary grzywny i zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; ewentualnie zmianę wyroku i orzeczenie za czyn z pkt I kary mieszanej 6 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków głównych.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022 roku sygn. akt II K 487/21 utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II., III.	Sąd Okręgowy ze względu na art. 636 § 2 kpk i art. 633 kpk zwolnił oskarżyciela posiłkowego od opłaty i oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022r. sygn. akt II K 487/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2022r. sygn. akt II K 487/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------